

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181869344/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Døren aabnedes, og en Mand trædte ind i Stuen, klædt i en brun Frakke med sorte Ansætter i samt en sort Højsels Krabuse paa Hovedet; og bag efter ham kom et ungt Menneske af omtrent tyve Aars Alder.

Ved at betragte Mandens ærverdige Udseende og hans Klædebragt, skulde man itag falde paa den Tanke, at han havde været en Provst, eller i det mindste en Præst, og dog var han ingen af Deleus, ja han horte ikke engang i mindste Maade til Gejstligheden, men var en der i Egnen boende Fabrikør, hvilket jeg erfarede af den efterfølgende Samtale, der foretog mig aldeles bejndertlig og lærerig, hvortil den ogsaa indprentede sig saaledes i min Husommelse, at jeg er i Stand til at levere Læsene den saa fuldtændig, at de ikke skal tabe en Tøddel deraf.

Kromanden. Se, god Dag, min kjære Broder! velkommen tilbage fra Kjøbenhavn.

Den brune Mand. Gud velsigne dig og dit Hus! men Himlen bevare mig fra at saa endnu en saadan Forstræffelse som den, jeg har haft i Dag! den vilde lægge mig i Graven.

Kromanden. Hvor du væltet? eller har Hestene løbet løst med dig?

Den brune Mand. Nej, det var ikke saa vel. Det kunde have været, hvad det var — vist nok farligt, men ved Forsynets Raade kunde naar dog have sluppet vel af en saadan Fare.

Kromanden. Du gjør mig ganske forstræffet. Hvad er det da? for alting sig mig det snart.

Den brune Mand. Hvor nu da: en halv Mil her fra ved et Led traaf vi en Mand af et fælt og stummet Udseende.

Kromanden. Dog vel ikke en Røvere? Vi plejer ellers at være fri for saadanne Personer.

Den brune Mand. Nej, meget værre; det var en Tigger, som luffede Ledet op for os og bad os om en Almisse.

Kromanden. Naa, og saa videre.

Den brune Mand. Jeg, der sad indpakket i mine Rejseklæder, saa at jeg ikke uden megen Besværighed kunde

komme til Benge, ynkedes over ham og gav ham i Guds Navn — min Velsignelse.

Den unge (afstødt). Den seder forbandet lidt i disse Tider. Kromanden. Naa! var han fornøjet dermed?

Den brune Mand. Nej, tænkt en Gang, min kjære Broder! hvor ugudelig og hadig Verden er, han svarede mig, at han hellere vilde have en Skilling end min Velsignelse.

Kromanden. Det vilde jeg, paa min Sjæl! ogsaa.

Den brune Mand. For Himlens Skyld, min kjære Broder! tal ikke saa besværligt, ellers maas jeg forlade dit Hus. At forogte Guds Velsignelse — kan man tænke sig noget afskueligere?

Kromanden. Nej, min Broder! du tager fejl, det var ikke Guds Velsignelse, han foragtede, men det var din; den Velsignelse, du kunde give ham med Munden, kunde slet ikke hjælpe Manden, men med din Skilling kunde du hjælpe ham. Dog, det er altid Gudens Udflugt: at Velsignelse er bedre end Almisse, thi den første koster ham kans et Par Ord, som han mener lige saa lidt med, som han har i Sindet at give noget godt, fordi han tager sin Pung op af Lommen. Men, lad os tale om noget andet! Skal du ikke have noget at leve af, medens dine Døtte vokser?

Den brune Mand. Nej, du skal have Tak, Broder, jeg har nylig spist.

Kromanden. Det kan vel være, men jeg kan se paa din Søn, at han behøver noget. Er det ikke sandt?

Den unge. Jo, jeg kan ikke nægte, at jeg jo har Appetit.

Den brune Mand. Det er forstræffeligt: æde og drikke, det er det eneste, som unge Mennesker nu kan gjøre.

Kromanden. Ti du kan stille, thi baade du og jeg har selv været unge, og haft Appetit. Desuden er han jo imet Barn, lad ham kans i saadanne Ting træde sig selv. Vi skal nok saa noget at leve af, uden at det skal koste dig noget, thi det er dog nok Hovedstuden.

Hu gik Kromanden ud, og skaffede Mad og en Dometille